

σύγχυσιν ταύτην καὶ ἐδίδαξε τὸ τί δεῖ φυσικῶς γενέσθαι, ἐπικροτούντων τῶν συναδέλφων αὐτοῦ, διότι ἡ εὐγλωττία ἐκείνη ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἐθνολογικοῦ δικαίου ἐπεστηρίζετο. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ εὐγνωμόνως πρέπει πάντοτε νὰ ἀναλογιζώμεθα ὅτι κατὰ γενικὸν τοῦλάχιστον κανόνα οὔτε ἡ δημοσιογραφία οὔτε τὸ κοινοβούλιον οὔτε οἱ πολιτευόμενοι τῆς Ἰταλίας ἐν γένει διεφιλονείκησαν τοὺς πατροπαραδότους τίτλους ἡμῶν ἐπὶ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, οὐδὲ ὑπερεμάχησάν ποτε σπουδαίως ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ὑπὲρ τῆς ἀντικαταστάσεως ἐνὸς καθεστῶτος ὅπερ ἐκρίθη ἀλλοιωτέον δι' ἄλλης φύσεως ξενισμοῦ, εἰς ὃν ἄλλοι Εὐρωπαῖοι, ἕνεκα μικρῶν παθημάτων ἀσήμευ τινὸς φυλῆς, τοσοῦτον προθύμως παραχωροῦσι τὰ δύο ἐκεῖνα μεγάλα τμήματα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

Οὕτω δὲ γενναῖα καὶ ἀδελφικὰ ἐγένοντο πάντοτε καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς. Τίς ἐξ ὑμῶν δὲν ἐνθυμεῖται ἢ δὲν ἤκουσε παρ' ἄλλου τὸν πανταχοῦ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἐπικρατήσαντα ἐνθουσιασμόν ὅτε τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἤρχοντο νὰ συνενωθῶσιν ὑπὸ ἓν σχῆπτρον τὰ κατακερματισμένα τεμάχια τῆς Ἰταλικῆς χώρας, ὅτε οἱ μακραιῶνες τῶν τέκνων αὐτῆς ἀγῶνες ἐστεφανοῦντο διὰ τῆς ἐντελοῦς τῶν πόθων αὐτῶν ἐκπληρώσεως, καὶ τὰς θυσίας αὐτῶν ἀναγνωρίζουσα ἡ λοιπὴ Εὐρώπη προσέφερε τὴν τελεσφόρον αὐτῆς ἀρωγὴν, ὅτε, τέλος, τὴν φυσικὴν αὐτοῦ πρωτεύουσαν ἀνεκτάτο τὸ Ἰταλικὸν ἔθνος κατὰ τὸ 1870;

Τῆς Ρώμης τὸ ἔδαφος ηὐτύχουν κατὰ πρώτην φοράν νὰ πατῶ τῇ 2 ὁκτωβρίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἢ